

Hvad er kærlighed? Del 3

JJ:

Når sjælens vindue er lukket, hvordan kan vi så åbne det igen?

Tilhørerne – kvinde:

Skændes og blive gode venner!

Latter.

JJ:

Det er sjovt, men sandt, at efter et stort skænderi har man ofte den dejligste elskov og nogle af de mest intense øjeblikke, og det er, fordi man har fået alle de ting, der irriterede én, ud af sit system, og i et stykke tid vil man se efter det gode igen. Jeg har tidligere fortalt en del af jer, at når Artie og jeg når et dødvande, så ser vi hinanden i øjnene og siger ”Jeg elsker dig” tre gange. Når man gør det, smelter negativiteten væk. Nogle gange er det Artie, der kommer til mig og foreslår os at gøre det, og nogle gange er det mig, der kommer til hende, og det er meget sjovt, for nogle gange ønsker den anden part slet, slet ikke at være med.

Tilhørerne ler.

JJ:

Så jeg går hen til Artie og siger: *Artie, se på mig og sig ”Jeg elsker dig”*. Så siger hun det meget hurtigt og uden at hjertet er med i det: *”Jeg elsker dig.”* Så siger jeg: *”Nej det dur ikke, for du skal sige det, som om du mener det tre gange.”*

Tilhørerne ler.

JJ:

Artie har lyttet til et bånd af Anthony Robbins, hvor han snakker om at være i bestemte tilstande. Der kommer måske en person ind til ham, som taler meget langsomt og lavt. Han fortæller, at han er kommet, fordi han er deprimeret og mangler energi, og fordi han ved, at Anthony Robbins kan hjælpe ham. Anthony Robbins vil svare ham: *Lad mig snakke som dig et øjeblik*. Og så fortæller han ham med en lav og langsomt stemme: *Ja, jeg tror, jeg kan hjælpe dig. Og nu er jeg også blevet deprimeret! Jeg taler som dig, og så bliver jeg deprimeret!*

Han siger endvidere, at den anden skal ændre den måde, han taler på, for så vil han ændre sine følelser. Han får manden til at vise lidt entusiasme og fortæller ham, hvordan han skal tale, og fyren kvikker op og får det allerede meget bedre. Det ændrer hans tilstand. TM’erne (Transcendental meditation) er meget berømte for dette, og jeg ved ikke hvorfor, men alle dem, jeg har mødt taler på den måde (langsomt og lavt). *Ja, jeg har virkelig fred med mig selv, jeg har fundet mit indre jeg, og jeg kan hjælpe dig til det samme*. Og jeg tænker ved mig selv: Ønsker jeg virkelig det?

Latter.

JJ:

Jeg tror på meditation, men ikke på at meditere så meget, at man glemmer, at man er i live. Nå, men kærlighed er altså i virkeligheden tiltrækningen mellem to enheder eller individer, og et interessant

spørgsmål er, om kærlighed er evig eller ej. Mange filosoffer har fortalt os, at noget der består af to eller flere ikke er evigt, og kærlighed eksisterer jo udelukkende i dualitet.

Tilhørerne:

Hvad så hvis de to bliver ét?

JJ:

Hvis der kun er én – én kan ikke elske, for der er ikke nogen at blive tiltrukket af. Hvis du befinder dig i det evige tomrum, så er der ingenting, og når der ingenting er, hvad er der så at tiltrækkes af? Gud var nødt til at reflektere sig selv, så Han kunne tiltrækkes af sine refleksioner, og hans refleksioner kunne tiltrækkes af hinanden, og dette er kærlighed – kærlighed er den tiltrækkende kraft, som bringer os tilbage til enheden. Men når vi når til enheden, så findes kærligheden ikke længere. Så er kærlighed evig eller ej?

Her er mit forslag: kærlighed er evig, og den er ikke evig. Det afhænger af, hvordan man betragter den. Kærlighed er ikke evig forstået på den måde, at til sidst vil de to ting, der tiltrækkes af hinanden, smelte sammen og blive én, og på dette tidspunkt vil de ikke længere mærke den tiltrækkende kraft, og uden den er der ingen kærlighed, og heller ingen lys for lys skabes også af polariteter.

På den anden side er dualiteterne evige på den måde, at dualitet fortsætter med at manifesteres igen og igen, så kærlighed er evig set på denne måde. Den falder i søvn og vågner op og falder i søvn og vågner op. Det er på samme måde som med skabelsen, universet vil en dag forsvinde og skabes på ny af et andet sort hul, og det vil blive ved med at forsvinde og opløses efter milliarder af år, kommer så tilbage, forsvinder og vender tilbage til sin kilde, bliver så skabt på ny, og denne proces foregår evigt, så dualiteten vil manifestere sig igen og igen og igen, og fordi manifestation aldrig havde en begyndelse, vil den heller aldrig slutte. Det betyder, at kærligheden er evig. Så kærlighed vil altid bestå i den ene eller anden manifestation – som dag og nat – som når vi går i seng og falder i søvn og vågner op igen. Alt falder i søvn på et eller andet tidspunkt og vågner så op igen. Selve skabelsen falder i søvn og vågner op igen.

Tilhørerne:

Hvis vi går tilbage til mennesker, betyder det så, at vi elsker hinanden for evigt? Hvis vi altså vælger at gøre det.

JJ:

Ja, men på en anden måde; vi manifesterer os på forskellige måder, og i vores forskellige typer af manifestationer lærer vi at elske igen men på et højere plan. Når universet genskabes, vil I og jeg være der et eller andet sted, på en eller anden måde, måske i forskellige systemer, men uanset hvor vi er, vil vi lære at elske på en måde, som vi ikke har lært her. Jeg tror, mange filosoffer tager fejl på ét punkt, og det er, når mange af dem siger, at universet gentager samme mønster igen og igen for evigt. Det tror jeg ikke på. Jeg tror, det er som en spiral, og at hver gang der sker en ny skabelse, så er mønstret på mange måder, som det var historisk set, men med en højere vibration og en højere grad af læring, og nye elementer finder også vej ind i spiralen.

I Biblen står der: ”Og se, jeg gør alle ting nye, og jeg skaber en ny himmel og en ny jord.” Når der sker en ny skabelse, findes der også en ny slags læring. De fleste af os her tror på reinkarnation, og i hvert liv lærer du noget helt nyt, som du aldrig lærte i tidligere liv. Når universet opløses, og et nyt

univers skabes, vil der tilføjes nye elementer og nye vibrationer, så når vi inkarnerer i det nye univers, vil vi lære ting, som ikke er mulige at lære her. Og i universet efter det, vil der stadig være nye muligheder og nye elementer. Og da der findes et uendeligt antal punkter i universet, vil der aldrig være en afslutning på vores oplevelser. Det er meget fascinerende at tænke over.

Der er et spørgsmål, som mange filosoffer har spekuleret over i årevis; udvikler vi os gennem de forskellige riger, mineralriget, planteriget, dyreriget, menneskeriget, Guds rige osv. Hvad er historien bag dette? I østen hvor de tror på reinkarnation, mener mange, at vi begyndte som et mineral, derefter fortsatte vi som grøntsager, og så blev vi et laverestående dyr, så et højerestående, og til slut blev vi mennesker. Endog i nogle esoteriske skrifter – fx Madame Blavatskys, som var en intelligent dame – står der, at ethvert atom vil blive til et menneske. Med andre ord tror mange metafysiske mennesker, at vi har udviklet os fra et atom og op igennem rigerne, indtil vi blev mennesker. Men når man tænker over det, giver det ikke ret megen mening. For det første: har du nogensinde tænkt over, hvor mange atomer, der er i din egen krop? Der findes trillioner af atomer i din egen krop, og hvis hver eneste ét blev til et menneske, ville der være nok til at befolke næsten halvdelen af galaksen, og tænk så på hvor mange atomer, der findes på denne planet, trillioner og atter trillioner mange gange. Så det lød aldrig helt rigtigt for mig.

Da jeg skrev det molekylære forhold gik det op for mig, hvordan alting hang sammen. Det nye skabes ikke ved at ethvert punkt udvikler sig til større ting, men ved at de små bitte punkter forener sig med andre punkter og skaber noget, der er større end dem selv. Med andre ord: du har to atomer brint og et atom ilt, som forbinder sig og frembringer vand. Og det interessante er, at vand er helt anderledes end både brint og ilt. Hvis brint og ilt hver for sig gøres flydende, frembringer de raketbrændstof, som har bragt mennesket til månen, og brændstof til raketter er meget anderledes end vand. Den ene er utrolig ustabil, mens den anden er utrolig stabil.

Når brint og ilt forener sig og frembringer vand, beholder atomerne deres identitet, og ved hjælp af den rigtige metode kan de til enhver tid adskilles og bringes tilbage til deres oprindelige tilstand. Så brint og ilt kan blive adskilte enheder igen, hvis det er det, de vælger, eller den retning de bevæger sig i. Men fordi vand er en langt mere stabil tilstand, vil de forblive i denne tilstand i millioner af år. Man kan sige, at de nyder at være sammen, og endnu vigtigere så gavner de formens verden ved at være sammen.

Så brintatomet alene bliver ikke til vand, men to brintatomer og et iltatom kan forenes for at frembringe H₂O eller vand. Dette er princippet bag udviklingen fra laverestående til højerestående. Da brintatomet forenedes med de andre elementer og blev vand, så var det, som om det var vand. Med andre ord udvidede dets bevidsthed sig til hele molekylet, så det fik både ilt og brints bevidsthed og kunne sige: Jeg er vand, men jeg er også brint. Sådan er det også med os, når vi forenes med Gud og bliver ét med Gud. Jeg vil stadig være JJ, men jeg vil også være Gud. Vanddråben forenes med bølgen, og det er en vanddråbe, men også en bølge.

Tilhørerne:

Nogle mennesker, som får nogle spirituelle oplevelser, tror sommetider bagefter, at det er noget ganske enestående. Det er det ikke, men det kan være derfor, de går rundt og fortæller, at de rent faktisk er Gud, Helligånden eller noget andet i den retning.

JJ:

Det er en god betragtning. Mennesker kan få en spirituel oplevelse, men nogle gange skader det

dem, for i stedet for at undersøge oplevelsen påvirker den deres ego så meget, at de tror, de har opnået det ultimative og ikke mener, de kan udvikle sig længere. I stedet for vil de fortælle alle andre, hvordan de skal gøre det. I virkeligheden er de stadig børn rent udviklingsmæssigt, men det er de ikke klar over. Så det er virkelig en god betragtning.

Vi udvikler os gennem elementerne på denne måde. Forskellige dele af os blev forenede for lang tid siden for at frembringe vand, kulstof, forskellige forbindelser, og derefter forenede de sig, blev levende og frembragte encellede organismer. De små brint- og iltatomer blev en del af en levende celle, og som sådan en del kunne de nu sige: ”Jeg er cellen.”

Til sidst forenes cellerne, og de skaber planteriget. Det lille brintatom er ikke en plante, men er en del af den forening, der frembringer en plante, og det tager del i plantens bevidsthed. Planten er – som en del af planteriget – en større og højere udviklet organisme med en højere bevidsthed end det lillebitte atom selv, og derefter opstår dyreriget, som lever af planteriget, og de forskellige planter optages i dyrets krop og bliver en del af det, og brintatomet, som vi startede med, flyder også derind og bliver derfor en del af dyret, og nu kan det sige: ”Jeg er et dyr.” Så det er en del af en gruppedannelse, der sker, for at en højere livsform kan skabes, og det identificerer sig med denne højere livsform.

Copyright 2012 by J J Dewey